

Maj 2017

Vad är viktigast en dag som denna, frisyren eller potatisodlingen i hinkarna på uteplatsen. Detta efterlängtrade regn som vår natur så väl behöver, är säkert välgörande för vår fuktighetstörstande och åldrande hud. Och frisyren då, ja, den har tyvärr en benägenhet att falla nedåt av fukten, medans potatisen i hinken förnöjsamt strävar uppåt. Denna sommar varslas det ju om allvarlig vattenbrist, så det är bara att glädjas åt de droppar som faller.

Nu var det ju dags att börja mötet men Kent verkar mer intresserad av sin frisyra. Om han *hade* eller skulle *börja* med, det av någon rekommenderade volym-schampot, var väldigt svårt att upptäcka. Men vi känner väl alla till sagan om **Kejsarens nya kläder**. Så nästa gång vi ser honom, kan vi väl komma överens om att kommentera en mycket påtaglig likhet med Henke Lundkvist, (*hockeymålvakten med Head and shoulders reklamen*), om ni förstår vad jag menar?

Idag hade magister Kent svårt att få lugn på sin klass. Kanske hade det varit lättare med "förstagluttare". Små flickor med stora ögon och rosett i håret, och vattenkammade gossar som motvilligt blivit tvättade i öronen dagen till ära. Men idag liknade det nog mer ett kosläpp. Något saftigt och grönt gräs bjöds det dock inte på, men en alldeles förträffligt god och grön prinsessbakelse till samtliga ca: 80 medlemmar eftersom det var våravslutning. Detta har blivit en mycket trevlig tradition, som infördes ungefär samtidigt som vi valde att binda fast Kent i ordförandestolen för tid och evighet.

Normalt sett brukar det finnas en hel del information om allehanda slag att börja medlemsträffarna med, men eftersom det är sista träffen för våren så var det lite tunt på den fronten. Alltså, nu finns det ett utsökt läge för en fräckis.

Så håll i er nu, för här kommer det en otroligt fräck historia från självaste miljönämnden i Huddinge. Kanske är det för att hjälpa upp kommunens dåliga ekonomi, som en, eller kanske flera genier kommit på denna helt genialiska ide. Man jämför helt enkelt vår föreningslokal, (som är en normalstor fyra), med en ungdomsgård, offentlig samlingslokal eller bibliotek och vips så anses det helt rimligt, att belägga oss med en miljöavgift. Hade vår föreningslokal varit en mänsklig varelse hade den säkert drabbats av storhetsvansinne vid dylik jämförelse. Tänk att få räknas till de stora grabbarna.

För 3.420:- om året, ska dom "eventuellt" göra en tretimmars kontroll hos oss för att se om soppåsen står där den ska, om våra hygienutrymmen klarar av en hel

studiecirkel när deras blåsor trycker på. Och att ingen storköksverksamhet förekommer. Men kan vi bara få deltagarna i studiecirkelarna att vända blad lite tystare, och framför allt inte brista ut i alltför bullrande skratt, kanske vi kan klara gränsen för störande buller.

Men det bästa är ju att om tretimmars kontrollen inte ” **hinnes med**” varken det första eller andra året, så ackumuleras tiden , ja då kommer dom och rår om oss en hel dag,(9 timmar) det tredje året. Och detta till den blygsamma kostnaden av 10.260:-. Visst hördes det både fniss och skratt i vår lokal. Men i de fallen där skratten uteblev, berodde det förmodligen på att vissa medlemmar med hörapparat, anade ett tekniskt fel och omedelbart försökte att justera det. Övriga hade nog problem med sina tappade hakor. Undrar just om vinterkräksjukan och politikerförakt är stammad ur en och samma baskeluskfamilj.

Men allt är gudbevars inte vansinne här i tillvaron. Det finns ju dom som sprider glädje med musik, sån musik som gör glädjen ännu mera glädjerik. Det finns ju Arne Ericsons kvartett. Va` dessa gubbar är härliga. Vad dom ger sig hän, ingen tvekan om att dom äälskar sin musik. Och vem gör inte det. Tre stadiga herrar och en som inte fått lika mycket mat, bjöd oss med på en promenad i Louis Armstrongs fotspår. Louis som började sin bana i New Orleans, men blev så småningom, **mr. *What a wonderful world***, med hela musikvärlden. Visserligen var det just den låten som dom inte spelade, men annars var repertoaren alldeles superb. Sicket kalas det blev idag. Kaffe, prinsessbakelse, en knappast trolig men rolig historia, och så Arne Ericsons kvartett till det, för det facila priset av 20:-. Vad mer kan man önska sig. Det skulle i sådana fall vara att, min andel av disken som jag frivilligt överlämnade till mina medsystrar, togs väl omhand, och att dom med varlig hand återbördade dem till skåpet där dom har sin givna plats.

Utöver det kan man ju önska att solen lyser över både fattig och rik. Och att ni kommer ihåg att komma till Klockargården redan den 22 augusti. Då kommer Jannika Häggström och berättar i ord och ton om allas vår så innerligt älskade Astrid Lindgren.

Trevlig sommar.

Eva L